

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. november 9.
(csütörtök)**

Szepesy László

14. MEGSZENTELNI AZ ÚR SZENT NEVÉT MINDENBEN

Énekek: 166,1-2, 633

Alapige: Ámós 2,7b

„Fiú és az atyja egy leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet.”

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért a kegyelmért, amellyel nap mint nap fordulsz felénk. Dicsőítünk és magasztalunk azért a munkáért, melyet egyszülött Fiadban, az Úr Jézus Krisztusban véghez vittél. Köszönjük, Urunk, üdvösségünket, a bűnbocsánat kegyelmét, a megszentelődés lehetőségét és munkáját bennünk. Áldunk azért, mert hosszan tűrsz. Magasztalunk azért, mert bár bűneinket látod, azt, hogy mi van a szívünkben, azt, hogyan gondolkozunk, azt, hogyan cselekszünk, hogyan élünk, és mégis irgalommal és kegyelemmel közelítesz felénk, nem ítélettel. De amikor gyermekeidként is megpróbálsz, amikor nehezett adsz nekünk, azt is szeretetből teszed, hogy megtisztogass bennünket, és egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá formálj.

Áldunk azért, hogy a mai napon is velünk voltál munkában, pihenésben, látogatásban, beszélgetésekben, és dicsőítünk azért, hogy most is egybegyűjtöttél bennünket neved imádására, magasztalására azért, hogy a Te hirdetett ígéd előtt megalázzuk magunkat, hit által befogadjuk a Te akaratodat a szívünkbe, és az engedelmesség lelkétől indítva meg is cselekedjük azt, amit parancsolsz. Kérünk is, hogy végezd el ezt a munkát bennünk, Te szólíts meg egyen-egyenként minket, hiszen tudod, milyen lelkiállapotban vagyunk: örömmel, bánattal, sok gond közepette vagy éppen hálaadással a szívünkben. Kérünk, akárhogy is legyünk, Te beszélj velünk, Te legyél az, aki munkálkods bennünk, hisz Te ma-

MEGSZENTELNI AZ ÚR SZENT NEVÉT MINDENBEN

gad tudod együttlétünket többé tenni, mint egyszerű összegyülekezéssé, Te tudod igazi istentiszteletté tenni alkalmunkat.

Ezt kérjük is, hogy szent Fiadért, Krisztusért tedd meg. Így legyen áldás rajtunk, a Te nevedre pedig térjen dicsőség, kérünk!

Ámen.

Igehirdetés

Mindennapi beszédünkben vannak szófordulatok, amelyeket gyakran mondunk, mert népünk körében szokássá vált ezek használata. Pl. köszönéskor azt szoktuk mondani, hogy „Jó napot”, vagy hosszabban: „Jó napot kívánok”, de ezeket a szavakat nem mindig gondoljuk végig, hogy valójában mit is jelentenek. Ugyanis amikor ezeket kimondjuk, akkor csak formálisan üdvözölni akarjuk a másikat, de valójában nem mindig van meg bennünk az a vágy, kívánság, hogy a másiknak valóban legyen kellemes és jó az egész napja. Ilyenkor az a helyzet áll elő, hogy szavaink nem tükrözik gondolatainkat, érzéseinket és vágyainkat. Egyházunkban, gyülekezetünkben is „Áldás, békesség”-gel szoktunk köszönni, hiszen a reformátusok így szokták. Maga az áldás és békesség kifejezések – tudjuk jól – nagyon tartalmasak: Isten csodálatos munkájára, kegyelmére emlékeztetnek minket, mert Őtőle van az áldás is, és Ő adhat egyedül békességet szívünkbe. Ugyanakkor annyiszor használjuk ezt a két szót, hogy szinte már kiüresednek gyakran számunkra, nem is emlékeztetnek minket mindarra, amit Isten nekünk tud adni Krisztusért. Elfeledkezünk arról, milyen fontos dologról beszélünk, és milyen fontos dolgot kívánunk egymásnak.

Miért beszélek erről? A túl sokszor ismételt dolgok sajnos gyakran hétköznapivá lesznek, és kiüresednek számunkra. Krisztus megtanított minket a Mi Atyánk kezdetű imádságra, amit sokszor el szoktunk mondani. Emiatt azonban gyakran a szavak üressé válnak, és lélek nélkül mormoljuk a megtanult szöveget imádságként. Ez pedig lelki felületességhez vezethet, hiszen a külső formát, a vallásosság által megkövetelt cselekedetet megteesszük, elmondjuk az imádság szövegét, de valójában szívünk távol van az Úrtól, és mindattól, amit mondunk vagy teszünk. A hívó embernek mindig is kísértése ez, hogy valamit szív nélkül, és így gyakran hit nélkül tegyen, betartva a külső formásokat, megkívánt viselkedést.

Az említett úri imádságnak az első kérése az, hogy „szenteltessék meg a Te neved”. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy ezt egy hívó ember élete folyamán legalább ezerszer – ha nem többször – mondja el. A kérdés azonban az, hogy tudjuk-e egyáltalán, hogy mit jelent megszentelni az Úr nevét, és mit kérünk az Úrtól, mikor ezt kérjük Tőle? Konkrétan milyen cselekedetekre, tettekre gondolunk, amikor ezt kérjük? Mit tegyen az Úr ez ügyben? És miután kértük az Úrtól, mi mit teszünk annak érdekében, hogy valóban megszenteltessék az Úr neve? Én személy szerint hogyan tudom megszentelni az Úr nevét? Félreértés ne essék, itt nem valami elvont, elméleti kérdésről van szó, hanem nagyon is gyakorlatiasról. Ámós prófétának Izráel bűneiről és Isten azok miatti haragjáról és ítéletéről kellett beszélnie. Amit felolvastam, az Izráel elleni íté-

let második fő része. A második témát említi meg a próféta, ami Isten szent nevével kapcsolatos, hiszen ezt mondta: *„Fiú és az atyja egy leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet”*. Isten szent nevének megfertőztetése ellentétes annak megszentelésével. Ezt a 3Móz 22,31-32 is világossá teszi, amelyben ezt olvassuk: *„Tartsátok meg azért az én parancsolataimat, és azokat cselekedjétek. Én vagyok az Úr. És meg ne fertőztessétek az én szent nevemet, hogy megszenteltessem Izráel fiai között. Én vagyok az Úr, a ti megszentelőtök”*. Itt a megfertőztetés a megszenteltetés ellentétéként szerepel. Amikor tehát a fiú és édesapja egy lányhoz jártak – ezt az esetet emeli ki Ámós próféta –, azzal megfertőztették Isten nevét. Ez pedig egy nagyon is konkrét dolog. Egy hétköznapi cselekedet, ami Isten nevével kapcsolatos, Isten nevének megszentelésével. Egy konkrét dolog, és egyben nagyon érdekes és különös is. Isten szent nevének megszenteléséről, valljuk be – legalábbis én biztosan így vagyok vele –, először nem a szexuális tisztaság jut eszünkbe. Az Úr nevének megszentelésével kapcsolatosan nem tudom hányaknak jutnak eszébe a szexuális erkölcsök – mert itt erről van szó: édesapa és fia egy és ugyanazon asszonyhoz járnak be, és ezzel megfertőztetik Isten szent nevét. Nekem nem ez jutna eszembe azonnal Isten nevének megszenteléséről. Lehet, hogy inkább a harmadik parancsolatra gondolnánk, amit úgy magyarázunk, hogy ne használjuk Isten nevét feleslegesen, vagy káromkodáshoz, hanem csak imádságban és a Róla való bizonyágtétel során. Ámós azonban azt mondja, hogy Isten nevét más módon is meg kell szentelnünk, pl. azzal, hogy odafigyelünk társadalmunk, különösen is pedig a magukat hívőknek vallók szexuális erkölcsére és szokásaira. Ámós – prófétaként – ezt feddte meg. De mi köze a kettőnek egymáshoz? Mi köze annak, hogy egy apa és fia egy nővel folytat házasságon kívüli testi kapcsolatot ahhoz, hogy Isten neve megszenteltetik-e vagy sem? Ezt szeretném egy kicsit közelebbről megnézni a mai alkalmunkon, hogy megértsük, hogyan kapcsolódik a kettő egymáshoz.

Először hadd beszéljek Isten nevének a megszenteléséről. Mit jelent ez? Többet, mint amikor valakit pusztán éljenzünk és ünneplünk, a nevét emlegetjük. Többet, mint amikor egy nép azt mondja, hogy „Éljen soká a király”. Ez nem csupán egy futó hódolat kifejeződése, és nem is valami üres, vallásos szófordulat, amit mondani szoktunk. Az Úr nevének megszentelése valójában az Isten iránti tiszteletünk és megbecsülésünk elismerése. A név ugyanis a Szentírásban sok mindent átölelő fogalom, nem csak egy cím, és a „megszentel” kifejezés sem egy kósza gondolat pusztán, ami a miatyánk során eszünkbe jut, utána meg elfelejtjük. A zsidók valamit megértettek ebből, de nem a teljes mélységét. Megértették Isten transzcendenciáját, természetfeletti voltát. Megértették, hogy Isten magasan felette áll minden teremtménynek, hogy Ő szent és magasztos. Erre Isten folyamatosan emlékeztette őket a Szentek Szentje által, ahová évente csak egyszer egy ember, a főpap mehetett be. Ez egyértelműen azt üzent Izráel népének, hogy Isten a kárpit mögött rejtőzik, és mi a bűneink miatt a közelébe se mehetünk, mert Isten szentsége nem viseli el a bűn jelenlétét, a bűn nem maradhat meg az Ő jelenlétében. Valamit megsejtettek

Isten szentségéből, ahogyan azt is megértették, hogy az Ő nevét meg kell szentelni, hogy az Ő neve szent, különleges, de ezt is csak felszínesen értették meg. Tudjuk ugyanis, hogy a zsidók különös tiszteletet tanúsítottak Isten héber neve iránt. A Jahvéval fordított név héberül négy betűből áll, és ők ez iránt a négy héber betű iránt olyan hatalmas tiszteletet tanúsítottak, hogy ki sem akarták mondani, hanem egy másik szót, nevet használtak helyette. Tudjuk, hogy nem ez volt a lényege ennek a parancsolatnak, ők mégis ezt tették, ahogy sok minden másban is így cselekedtek (most nem a hívő zsidókról beszélek, hanem általában az egyházzal). Mindent valami felszínessé, valami szertartásossá, valami funkcionális dologgá változtattak, mert a vallásuk soha nem érintette meg a szívüket, és nem ismerték meg igazán Istent. Ezt megmutatta az is, hogy amikor Isten emberré lett, nem ismerték fel Őt. És így bár tudták, hogy Isten neve szent, de annak módja, ahogyan azt megszentelték, egyszerűen az volt, hogy nem mondták ki a Jahve szót. A felszínes vallás mindig így kezdődik. A szavaidban, szófordulataidban ott van Isten, de a szívedben valójában nincs jelen. Felismerték ugyan a név szentségét, de a név mögötti Istent nem.

Amikor Isten nevének megszenteléséről beszélünk, ennél mélyebbre kell ásunk, mint amire eljutottak akkoriban. Mert ez nem csupán arról szól: ne mondd ki feleslegesen a nevét. Természetesen ez is benne van: ne használjuk sokszor, feleslegesen, értelmetlenül az Úr nevét. A bibliai időkben, ahogy ma is, a név sokkal többet jelentett, mint egy cím vagy szó. Amikor a Biblia azt parancsolja, hogy ne vedd a szádra hiába az Úr nevét, az nem csak azt jelenti, hogy ne használd Isten nevét káromkodásra (mint ahogy arra a magyarok nagyon hajlamosak), és ne beszélj alpári módon. Mit jelent Isten neve? Az Ő személyét, mindazt, aki Ő valójában. A név az ember egész jellemét jelentette akkoriban. Ezt ma is így érezzük, és időnként így is használjuk egyébként. Amikor valaki rosszat mond egy személyről, becsmérli őt, hamis vádakhoz hozza fel ellene, miét teszi tönkre? Mit szoktunk mondani? A hírnevét. A nevét. A név alatt pedig a személy megítélését, és magát a személyt értjük. Jó hírnevünk megsértésével egyébként polgári törvénykönyvünk is foglalkozik. E szerint „a jó hírnév megsértését jelenti különösen is, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tény állít vagy híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel”. Értjük a lényegét, Testvérek, a magyar politikai életből és médiából, de a mindennapokból is sajnos ismerős számunkra ez a dolog. Emiatt már számos embert bepereltek, mert törvényeink lehetővé teszik, hogy rágalmas miatt pert indítsanak ezek miatt. Miért? Mert nem lehet csak úgy be-mocskolni valakinek a nevét. Értjük ennek a következményeit. Emberi életek, sorsok mehetnek tönkre emiatt. Ha olyan dolgokat mondanak egy személyről, amelyek nem igazak, akkor legközelebb, amikor azok az emberek, akik hallották a rágalmat, és meghallják az illető nevét, az alapján fognak az illetővel bánni, amit korábban hallottak róla. Pont ezért egy személy hírnevét védeni kell. Nem a János vagy Sándor nevet, hanem azt, aki a név mögött van, magát a személyt.

Amikor tehát azt mondjuk, hogy Isten, akkor mindarról beszélünk, aki Ő: Isten személyes karakteréről. Isten neve az Ő természetét, tökéletességeit, jel-

lemét, személyiségét jelenti. Egy példával hadd tegyem érthetőbbé. Mózes 2. könyvének 34. fejezetében Mózes az Úr nevét hívta segítségül. Egyszerűen ennyit mondott: Uram, Uram. Imádkozott. De nem csak egy nevet mondott ki, nem csak megszólított valakit. Mózes arra vágyott, hogy elérje Istent, és meglássa azt, hogy kicsoda Isten, meg akarta az Ő személyét ismerni. És az Úr válaszolt neki. (Mózes ennyit mondott: Uram, Uram. És mi volt az Úr válasza? A Biblia egyik legcsodálatosabb kijelentése Istenről.) *„Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízíglén; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban és a fiak fiaiban harmad- és negyedíziglén”* (2Móz 34,6-7). Csodálatos kijelentés ez az Úrról, hogy kicsoda Ő. Mózes nevén nevezi az Urat, az Úr pedig elmondja, kicsoda Ő valójában. Ezt jelenti az Ő neve. Ezt hallva pedig Mózes mélyen meghajol, és imádja Istent, és ezek után kezd el imádkozni, és mondja el az Úrnak a kéréseit. De mivel kezdte Mózes? Isten nevének megszentelésével, azzal, hogy tudja, kicsoda Isten, amikor ezt mondja, hogy Isten, ki van mögötte.

Jézus Krisztus azt mondta: *„Megjelentettem a Te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál”* (Jn 17,6). Mit értett azon Krisztus, hogy *„megjelentettem a Te nevedet”*? Megmondtam nekik a nevedet? Nem, hanem azt, hogy kinyilatkoztattam, ki vagy Te. Ha láttatok engem – mondja Krisztus –, akkor az Atyát is láttatok. Jézus Krisztus megmutatta nekik, ki az Isten, milyen az Ő valódi természete és személye. Ahogy máshol olvassuk: Ő volt az Atya megtestesült, testté lett dicsősége, telve kegyelemmel és igazsággal. A név tehát nem csupán egy cím, hanem egy teljesség, mégpedig az egész személy. Krisztus ezt jelentette ki. Megmutatta, kicsoda Isten.

Amikor tehát Isten nevének megszentelésére szólít fel minket az előbb felolvasott 3Móz 22,31-32, akkor valami hasonlóra kell gondolnunk, mint Krisztus esetében. Isten azért tett minket az Ő népévé, hogy rajtunk keresztül is megmutassa, kicsoda Ő valójában. Elsősorban ezt az Ő ígében jelentette ki nekünk, az Ő parancsolataiban és ítéleteiben, és különösen is az evangéliumban, amelyben felragyog az Ő kegyelme és irgalma. Az ígét azonban az Úr láthatóvá akarja tenni, mégpedig az Ő gyermekein keresztül, akiket kihez hasonlóvá formál? Krisztushoz. Ezért Isten neve megszentelésének módja az, amikor az Ő parancsolatait elkezdjük betartani. Miért? Gondoljuk végig! A „megszentelni” kifejezés Istennel kapcsolatosan annyit jelent, hogy szentként kezelni, szentnek tartani Őt, így gondolni Rá. Vagyis felismerni, hogy Isten nagyban különbözik tőlünk, Ő egy másfajta létminőség, egy másfajta erő, másfajta tudás és bölcsesség, aki messze túlmutat rajtunk. Isten fölöttébb elkülönül tőlünk. Ő maga az élet, ezért a létezés egy másik szférájába tartozik – ha szabad így mondani. Ő nem bölcsességgel rendelkezik: Ő maga a bölcsesség. Ő nem hatalommal rendelkezik: Ő maga a hatalom. És így tovább. És mi – ha megszenteljük az Ő nevét – ezt elismerve jövünk Őhöz alázattal. Mert aki felismeri Isten szentségét, valamit megsejt belőle, az az ember megalázza magát Előtte. Elhiszi azt, hogy az Úr hatalmasan fölöttünk áll. Ugyanakkor Isten nevének megszentelé-

se során azt is hinnünk kell, hogy Vele bensőséges lehet a kapcsolatunk, hiszen Ő mennyei Atyánk is. Fenn lakik a mennyben, de a megtört és alázatos szívűvel is jelen van. Ő hatalmas Úr, de szerető Atya is. És ez a Vele való bensőséges kapcsolatunk felülmúl mindent, amit ebben az életben tapasztalhatunk. Egyetlen emberi kapcsolat sem hasonlítható igazán az Úrral való kapcsolatunkhoz. Hasonlóságot fedezhetünk fel az ember-ember és Isten-ember közötti viszonyban, de az Úr Krisztussal való, hit általi egyesülésünk, közösségünk minden mást felülmúl, amit ebben az életben megtapasztalhatunk. Senkivel nem tudok olyan kapcsolatban lenni, mint amilyenel az Úrral vagyok. És a Testvérek sem. Senki sem tud úgy szeretni, mint ahogyan Ő szeret minket. Senki sem tud annyira megérteni, mint ahogyan Ő megért bennünket. Senki sem tud úgy nevelni és hatással lenni ránk, még akár büntetések által is, mint Ő (Zsid 12,6). Senki nincs Őhöz hasonló. De hadd tegyem fel kérdésként is: senki nincs Őhöz hasonló? Így éljük meg a Vele való kapcsolatunkat? Így szenteljük meg az Urat? Vagy csak egy egyszerű barát vagy főnök viszonylatába rángatjuk le az Urat? Vagy olyanba, aki sok mindent ad nekünk? Vagy látjuk az Ő szentségét, hisszük azt, örülünk Neki, megalázzuk magunkat Előtte?

Ezt az Ő szentségét pedig mi másban tudnánk leginkább elismerni, mint a Neki, a parancsolatainak való engedelmisségben, nem csak szavakban. Tudjuk, érezzük, amikor az Urat ilyennek látjuk, hogy itt már nem elég a szavak üres, szív nélküli ismételtetése, hogy szent, szent vagy, hanem ha valóban meg akarjuk szentelni az Ő személyét a szívünkben, el akarjuk ismerni az Ő hatalmát, irántunk való atyai szeretetét, akkor azt tevőlegesen kell megmutatnunk. Egy gyermek sem csak mondogatja szüleinek, hogy szeretlek, hanem tevőlegesen is kifejezi: odarohan, megöleli és a szófogadásra törekszik. Nem elég mondogatni: „szenteltessék meg a Te neved”.

Isten ezért is mondta azt az Igében, hogy Izráel fiai között szenteltetik meg, azaz az Ő népe életében és engedelmisségében szenteltetik meg az Ő neve. De hogyan válhatunk szentekké? A Biblia szerint egy hétköznapi dolgot azáltal tesszünk szentté, hogy kapcsolatba hozzuk valamivel, ami szent. Ez történik velünk, hívőkkel is. Mert – a Biblia alapján vallom – én magamtól nem vagyok szent, és egyikünk sem az, nem így születünk erre a világra, de Isten mégis szentnek tekint minket, mert kivel egyesített minket hit által? Krisztussal. Tehát a Krisztussal való hit általi egyesülésünk során megtapasztalhatjuk, hogy az, ami szentségtelen önmagában, Isten kegyelme révén szentté változik, mert kapcsolatba lép a Szenttel. Így most már szenteknek nevez minket az Úr és az Ige. Pl. a korinthusi gyülekezetet, amelyben volt probléma bőven, mégis az apostol a leveleit nem úgy kezdi, hogy ó, ti elfajult nemzedék, vagy hitetlenek, hanem úgy, hogy szentek. Ez pedig azt jelenti, hogy életünk összekapcsolódik az Övével, engedelmisségünk az Ő nevét szenteli meg és dicsőíti, engedetlenségünk pedig megfertőzteti az Ő szent nevét, szégyent hozva rá. Nemcsak pozitívan működik ez a kapcsolat, hanem negatívan is. Ha én engedelmisséggel dicsőítem az Urat és az Ő szent nevét, a bűneimmel megfertőztetem az Ő nevét. Dávid király, mikor Bethsabéval vétkezett, próféta általi intést kapott: „al-

kalmat adtál a gyalázásra az Úr ellenségeinek e dologban” (2Sám 12,14). Alkalmat adtál arra, hogy az Úr nevét gyalázzák, a bűnöd miatt.

Mindezek fényében értsük meg alapigénket, hogy hogyan fertőztethette meg Isten szent nevét az, hogy apa és fia egy és ugyanazon nővel paráználkodtak. Milyen üzenete volt ennek a tettnek? Gondoljuk végig! Izráel magát Isten népének vallotta. Nem jártak Jeruzsálembe. Béthelbe és Dánba jártak a saját bálványaikhoz, de vallották, hogy ők az Úr népe, és mindenkinek ezt mondták. Ezt a szexuális erkölcstelenséget azonban mégis eltűrték saját népük körében, és sajnos nem tartották borzasztónak, és sajnos nem is volt kirívó eset, mert gyakran megtörtént. Egy pogány számára mindez azt üzenete: ha ti Isten népe vagytok, és olyat tesztek, amely még a pogányok között sem szokás egyébként (Pál apostol a korinthusiaknak ugyanezt a bűnt róttá fel, és azt mondta, hogy még a pogányok sem teszik ezt), akkor ez Istenetek gonoszságáról beszél. Ha ezt jelenti Isten népének lenni, akkor a ti Istenetek gonosz – ez volt egy kívülálló véleménye. Hogyan engedheti ezt meg, milyen Isten az ilyen, aki ezt megtűri a népétől? Isten szent nevét megfertőztették a pogányok szemében.

De Isten szent neve megfertőztetésének tartotta ezt maga az Úr is, tehát itt nem csak arról volt szó, hogy mit szólnak a kívülállók, hanem mit mond maga az Úr. Számára mit árult el ez a bűn? Segít ezt megértenünk Pál apostol, aki ezt mondja: *„Kerüljétek a paráznaságot. Minden bűn, melyet az ember cselekszik, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik. Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi”* (1Kor 6,18-20). A szóban forgó férfiak tehát mit üzenetek tettükkel? Egyrészt azt, hogy mi nem az Úréi vagyunk, hanem testünk a saját tulajdonunk, és azt teszünk vele, amit mi akarunk, nem azt, amit az Úr mond. Szánkkal Úrnak valljuk Őt ('mi Isten népe vagyunk'), de hogy a magánéletünket hogyan éljük, az a mi dolgunk, abba azért ne szóljon bele az Úr. Hogy is van ez? Isten a mi Urunk, de azért ne legyen olyan nagy Úr, hogy mindenbe bele akarjon szólni, és mindent meg akarjon határozni? Az első bűn tehát, hogy Tőle függetlenedünk, a magunkéi akarunk lenni, nem az Övéi, nem akarunk Hozzá tartozni, az Ő tulajdonává válni.

Másodszor: Isten a testünket azért adta, hogy az a Szentlélek temploma legyen. Mi a templom valódi rendeltetése? Olyan helynek kell lennie, ahol Istent tisztelik és dicsőítik, ahol Isten népe együtt van. A szóban forgó esetben ettől nagyon, de nagyon távol voltak ezek a férfiak. Mert mit tiszteltek, minek áldoztak, amikor egy és ugyanazon nővel paráználkodtak? Saját buja vágyaiknak, amelyek felett nem tudtak uralkodni, a testiség bálványának, amely rövid ideig tartó bűnös örömet tudott csak adni nekik. És arról tettek bizonyosságot, hogy bűnös vágyuk teljesen gátlástalanokká tette őket. Nem volt bennük gát, ami megakadályozta volna, hogy a bűnben egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedjenek. Nem érdekelte őket családi kapcsolatuk sem. A fiúnak tisztelnie kellett volna az édesapját, akinek pedig példát kellett volna mutatnia fiának. Egyi-

kükben sem volt annyi szeretet, hogy ezeket megtegyék. Értsük jól: nem magával a szexualitással van a baj, hiszen azt Isten a teremtetésünkkor természetünk részévé tette – ezt tudjuk jól. A baj az, ahogyan azzal élünk: nem az Istentől kapott keretek között, hanem saját tetszésünk és elképzeléseink szerint. Nem a házasságban, hanem azon kívül, és ráadásul erkölcstelen módon: a szóban forgó esetben apa és fia egy és ugyanazon nővel, amelyet Isten határozottan megtilt bármilyen rokoni vagy közelálló kapcsolatban (a 3Móz 18,6-tal kezdődő igeszakaszban).

Isten törvényének megszegése, azzal való szándékos szembeszállás, a házasság szövetségének megszegése, semmibe vétele, a szülő-gyermek kapcsolatnak teljes megvetése, az Úrral való bensőséges kapcsolat elutasítása stb. Ennyi mindent jelentett ez az egy tett. Mi ez, ha nem Isten szent nevének megfertőztetése, személyének semmibe vétele? Nem véletlenül sorolta tehát az Úr ezt a bűnt azon okok közé, ami miatt megbüntette Izráelt.

De ugyancsak hadd alkalmazzam magunkra ezt az ígét, és gondolkozzunk el azon, hogy mennyiben érint minket ez a bűn, mert reménység szerint egyikünk sem vétkezik így, nem is feltételezem senkiről. De akkor mit üzen nekünk az Úr? Isten szent nevének megfertőzése természetesen más módon is lehetséges, pl. úgy, hogy más törvényeit semmibe vesszük, azzal a lelkülettel, amely egyáltalán nem törődik Krisztus parancsaival. Nem szentelem meg az Úr nevét, ha valamit világosan mond az Úr, megparancsol, hogy azt gyülekezetként vagy egyénként tegyük, és mégse teszem meg, hanem ezzel megfertőztetem a nevét.

De nem kell a szexuális erkölcstelenségről sem hallgatnunk, Testvérek, tabutémának gondolnunk, hiszen sajnos napjaink helyzete is arra kényszerít minket, hogy néhány dolgot megemlítsünk ezzel kapcsolatosan. Hiszen minden szexuális bűn gyökere az Isten szent nevének tisztelete iránti közömbösség. Még hívők között is sajnos sokan vannak, akik szexuális életükkel kapcsolatban nem teszik fel ezt a kérdést: jóváhagyja-e a szent Isten a viselkedésemet? Így pedig kettéosztják életüket Isten uralta és magam uralta részekre, ami teljesen eltér az Úr akaratától. Az Úr nem akarja megosztani az uralmat, Ő egyedüli Úr akar lenni a te életedben és az enyémben. Mert többen vannak, akik már sajnos, hívő létükre, házasság előtt aktív nemi életet akarnak élni, és olyanok is, akik házasságukban nem beszélnek erről házastársukkal. De a válások száma is sajnos egyre több a hűtlenségek miatt, sajnos még a hívők között is. És ha a hívők is ezt teszik, akkor ki fogja megszentelni Isten szent nevét az emberi élet ezen területén? Ki fogja?

Napjainkban már az is kérdés, hogy társadalmunkban hány embert érdekel egyáltalán a szexuális erkölcstelenség. Hadd soroljak néhány példát, hogyan nem törődünk ezzel a kérdéssel. Sokan azért néznek különféle sorozatokat, hogy megtudják, hogy a főszereplő éppen kivel fog kavarni vagy lefeküdni a következő részben, erről szól a sorozatok nagy része. Egyáltalán nem ütköznek meg azon, ahogyan a filmeket tele teszik különféle szexjelenetekkel, és még nem is fordulnak el a képernyőtől, amikor ilyenek következnek. A pornófüg-

gősegről pedig még nem is szóltam, amely nemcsak fiatalokat, hanem felnőtteket is nagy számban érint. Sajnos az iskolai szexuális felvilágosítással kapcsolatban is ki kell mondanunk, hogy azok gyakran csak biológiai jellegűek, és egyáltalán nem beszélnek a nemi élet házasságban lévő helyéről (csak ott van a helye), és azokról az érzésekről és lelkületekről, amelyeknek mögötte kellene, hogy álljanak. Egyszerűen csak a testről, a biológiáról beszélnek. Sok pedagógus szerint a gyerekeknek nem lehet beszélni az önmeztartóztatásról, és mivel így gondolják, ezért sajnos nem is teszik meg. A házasságig lehet várni. Úgyis szexelni fognak – ezt mondják –, ezért a magunk tisztán való megőrzésének lehetőségéről sok fiatal nem is hall. Úgy nőnek fel családjuk körében, hogy annak az elképzelése, hogy én tisztán őrizzem meg magamat jövőbeni házastársamnak, fel se vetődik bennük. Lehet így is? Az Úr ezt meg tudja adni. E helyett mire helyezik a hangsúlyt? Arra, hogy hogyan tudnak úgymond biztonságosan nemi kapcsolatba lépni. Beszélnek a védekezésről, a különféle gyógyszerekről, a fogamzásgátlásról, és ha az sem működik, akkor arról, hogy nyugodtan elmehetnek egy abortuszklinikára, ahol megölhetik a megfogant magzatot, aki nem tehet semmiről egyébként. Ez csak néhány példa azokra a kérdésekre és bűnökre, amiket alapigénk felvet, hogy társadalmunk hogyan foglalkozik a szexuális erkölcsökkel. És még nem beszéltem a munkahelyi obszcén viccekről és történetekről, vagy a gyermeknevelésben e téren elkövetett mulasztásainkról, hogy a szülők nem nevelik gyermekeiket ezzel kapcsolatban.

Attól tartok, hogy túl sok embert nem érdekel társadalmunk szexuális erkölcstelensége. Ebben az igében Isten elég súlyos bűnként állítja elénk ezt, pont ezért fel kell tennünk magunknak is a kérdést: eljutottunk volna oda, hogy egyszerűen elfogadjuk és beletörődünk a szexuális erkölcstelenségbe ebben a világban, ahelyett, hogy fellépnénk ellene? Azért, mert az állami törvények már jogszerűvé teszik a házasság nélküli együttélést, nekünk ezt el kell fogadnunk? Felelősnek érezzük-e magunkat, hogy Isten szent nevét megszenteljük életünk ezen területén is lehetőségeinkhez mérten, és hirdessük Igéjének útmutatását; vagy hallgatunk, mivel a társadalom úgymond már túllépett a bibliai mércén? Mit teszünk? Ámós próféta a legsúlyosabb bűnök között emeli ki, másodikként, mi pedig hallgatunk valahol utolsó dologként? Tabutéma, ne is beszéljünk erről, mert nem fontos? Akkor az Úr miért köti össze az Ő nevének megszentelésével ezt?

Végül bátorításul és útmutatásul hadd olvassam fel Pál apostol szavait, aki az erkölcstelenség városában, Korinthusban mutatott utat a hívőknek. A görög nyelvben a Korinthus városából képzett szó, a korinthia melléknév, az, hogy valaki olyan, mint a korinthusi, a züllöttet és a teljesen erkölcstelent jelentette. Ilyen város volt Korinthus. És az Úr mégis helyezett oda egy gyülekezetet, és az ilyen bűnökkel szemben is meg tudta tartani az Övéit. És szabadítani tudott belőle, mert voltak gyülekezeti tagok is, akik ilyentől szenvedtek, és ilyen bűnöket követtek el, mégis az Úr szabadítása kiterjedt erre is. Nekik sem volt könnyű, ahogyan nekünk sem az, de Isten meg tud minket szentelni, ezért hinnünk kell, hogy az Ő igéjéhez való ragaszkodásunk és engedelmességre való

törekvésünk valóban az Úr dicsőségére lehet ebben a kérdésben is. Ezt írja az apostol: *„Általában hallatszik köztetek paráznaság, még olyan paráznaság is, amilyen a pogányok között sem említették, hogy valaki atyjának feleségét elvegye. És ti fel vagytok fuvalkodva, és nem keseredtetek meg inkább, hogy kivettetnék közületek, aki ezt a dolgot cselekedte.”* Úgy látszik, megtúrták. *„Mert én távol lévén ugyan testben, de jelen lévén lélekben, már elvégeztem, mint-ha jelen volnék, hogy azt, aki ekként ezt cselekedte, ti és az én lelkem a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében egybegyűlvén, a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmával, átadjuk az ilyent a sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján”* (1Kor 5,1-5). Látjuk, hogy Pál mennyire foglalkozott ezzel a kérdéssel? Szívügye volt, és azt akarta, hogy a gyülekezet is szentelje meg az életét, ne tűrje meg, ne söpörje a szőnyeg alá, hanem foglalkozzon vele mentő szándékkal, nem ítélkezve, nem pálcát törve a másik felett, hanem a cél, *„hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján”*.

Isten Szentlelke munkálja bennünk azt a vágyat, Testvérek, hogy valóban meg akarjuk szentelni az Ő szent nevét teljes életünkben, és hogy mindenben Vele egyek legyünk hit által. Lássuk, hogy a Vele való kapcsolatunk meghatározza azt, hogy mit mondanak az Úrról, és ott kell bennünk is lennie a vágnak, mivel ismerjük az Urat, hogy *„szenteltessék meg a Te neved”*. Vezessen minket ebben!

Imádkozzunk!

Szeretnénk mindenekelőtt leborulva Téged imádni, felséges Urunk, Istenünk, a Te szentségedért, fenségedért, hatalmadért, és azért, hogy Atyaként közeledsz felénk. Nincs Hozzád fogható és hasonló, nincs senkinél úgy bölcsesség, hatalom, erő, kegyelem és irgalom, mint Nálad. Köszönjük, hogy könyörültél rajtunk. Szent Fiadat küldted el, hogy megments bennünket a bűn rablásából, és hogy kijelentsed magadat nekünk, hogy megismerjünk közelebbről Téged, ki vagy Te. De nem elég csak ezt tudnunk, hanem a legfontosabb, hogy milyen kapcsolatban vagy velünk, és akarsz lenni. Köszönjük, hogy gyermekeiddé fogadtál minden bűnünk ellenére Jézus Krisztus golgotai keresztyéért, áldozatáért, a bűnbocsánat irgalmáért.

Magasztalunk azért, hogy meg akarsz szentelni bennünket. Ismerjük, Urunk, az ígét: *„szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok”*, bocsásd meg, ha erről elfeledkezünk, bocsásd meg, ha a hétköznapiakat Tőled függetlenül szemléljük, tetteinket nem a Te hatalmad és uralmad alatt éljük meg és cselekszük, hanem azt hisszük, hogy attól függetlenül. Bocsásd meg, amikor az életünk kettéválik: arra az időre, amikor Te uralkodsz, és arra, amikor mi magunk. Kérünk, szabadíts meg az óembertől, a bűn zsarnokságától. Köszönjük, hogy átvittél minket már a Te országodba, de egyúttal meg is mutattad, hogy újból és újból ez után kell vágyakoznunk, hogy *„szenteltessék meg a Te neved”*, mert még húznak földi kívánságaink, testi vágyaink, bűnös szívünk, ezért újból és újból emlékeznünk kell erre. Kérünk, hogy ne egy külső parancs legyen számunkra ez, hanem a Veled való bensőséges kapcsolatból származ-

zék a vágy, hogy mi meg akarjuk szentelni a Te nevedet. Ezért kérjük, hogy „*az engedelmesség lelkével támogass*” bennünket, vezess és segíts bűneinkkel szembeni harcainkban, és segíts, hogy mindenben Te legyél az első számunkra.

Hálát adunk mindazokért a szabadításokért, amelyekben résztettél minket egyen-egyenként és gyülekezetként. Kérünk, hogy tisztogass bennünket is, Szentlelked munkálkodjék Igéd által, és kérünk, hogy áldj meg bennünket szolgálatainkban, munkánkban, családi életünkben, mindenben, hogy a Te neved valóban megszenteltessék.

Imádkozunk azokért, akik betegágyon fekszenek otthon vagy kórházi ágyban, különösen azokért, akik haldokolnak. Te legyél az ő reménységük, hit általi erősségük és kösziklájuk. Kegyelmed szerint adj szabadítást, de ha más a Te akaratod, akkor is az erőtlenség idején mutasd meg a Te hatalmas erődet, kérünk. Imádkozunk gyászolóinkért, Te legyél az ő vigasztalójuk, Te legyél az ő reménységük, mint aki magad vagy a feltámadás és az élet.

Könyörgünk magyar népünkért, adj, Urunk, ébredést, Hozzád térést, hogy ne ítéletet kelljen várnunk, hanem a Te munkádban, szabadításodban reménykedjünk. Ezért kérjük, hogy küldj szolgálókat, akik a Te evangéliumodat, akaratodat hirdetik, a Hozzád térés lehetőségét. De ha szükséges, akkor kérünk, ahogyan Ámós is, hadd mutassunk rá – nem ítélkezve, hanem szeretettel megtérésre felszólítva – bűnökre is. Kérünk, hogy adj ehhez bátorságot, alázatosságot, és elsősorban magunkkal kezdjük ezt.

Kérünk, Urunk, ahogy mindenben, hadd várjunk Téged, mert megígérted, hogy velünk vagy minden napon. Nem tétlenül állsz, és nézel bennünket, hanem Te vagy az, aki megőrzöl, megtartasz minket hit által az üdvösségre. Minden történést befolyásolsz, és őrzöl minket. Segíts Téged visszavárnunk, ahogyan megígérted, vagy készülnünk arra a pillanatra, amikor magad mellé veszel, és szemtől szembe láthatunk majd Téged. Hadd lehessen ez boldog reménységünk és váradalmunk.

És addig is kérünk, Szentlelked őrizzen minket a hitben, az engedelmesség útján. Kérünk, hadd lehessünk áldássá egymás számára, beszédünk egymást építő, és nem romboló hadd lehessen. Kérünk, szenteld meg magadat a Te néped között, ahogy egykoron Izráel népe között tetted, úgy kérünk, hogy közöttünk is, hogy Te dicsőíttessél mindennek felett.

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg minket!

Ámen.

633

Isten nevét dicsérem

CXI. Zsoltár

Kerekes Károly gyűjteményéből, 1982

Magyar népdal

Is - ten ne - vét di - csé - rem, szí - vem csu - pa há - la,
 E - gyütt mond - junk há - la - dalt, kö - zös é - nek áld - ja:
 Refr. Jó - ság, hű - ség ke - zed min - den mű - ve,
 Szent vagy, jó vagy, ál - dunk mind - ő - rök - re!

2. Döbönt szívünk ráeszmél, milyen nagy az Isten:

Erő, Főnség, Hatalom, fénye átjár mindent.

Jóság, hűség ...

3. Igaz jóság, irgalom minden rendelése,

Csak az érti valóban, aki bízik benne.

Jóság, hűség ...

4. Soha el nem felejtí ősi szövetségét,

Maga őrizi, táplálja, egybegyűjti népét.

Jóság, hűség ...

5. Atya, Fiú, Szentlélek, megillet a hála,

Csodálkozva, boldogan néped ezt kiáltja:

Jóság, hűség ...